

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.336 van 12 december 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 18 augustus 2008, houdende enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 7 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BOVEN, die loco advocaat K. VAN DE SIJPE verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt geboren op 9 juli 1969 te Douar Ait M'hand Ou Yahya en verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 17 februari 2005 dient verzoeker bij de burgemeester van Sint-Niklaas een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 24 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, dat samen met een bevel om het grondgebied te verlaten op 9 november 2007 aan verzoeker wordt ter kennis gebracht.

Op 11 december 2007 dient verzoeker bij de burgemeester van Sint-Niklaas een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Op 18 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit zijn de bestreden beslissingen die als volgt gemotiveerd wordt:

Eerste bestreden beslissing:

“(…)

in toepassing van **artikel 9bis** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sedert 2004 in België zou verblijven, bij zijn vader woont die zijn hulp nodig heeft, Nederlandse taallessen heeft gevolgd, zich wenst te integreren in de Belgische samenleving, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, vormen geen buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen.

Betrokkene werd op 09.11.2007 in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Echter hij verkoos geen gevolg te geven aan dit bevel. Sederdien verblijft hij doelbewust in illegaal verblijf. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art.9 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door de wetten van 15.09.2006 en 27.12.2006.

Betrokkene legt nieuwe stukken voor die aantonen dat zijn vader hulp nodig heeft en betrokkene daardoor niet terug kan keren naar zijn land van herkomst om een aanvraag om machtiging tot verblijf aldaar in te dienen. Echter, uit deze stukken blijkt enkel dat de vader medisch dient opgevolgd te worden door een derde, verpleegkundige of familielid, m.a.w. daaruit kan niet afgeleid worden dat het enkel betrokkene zou kunnen zijn die deze zorgen kan toedienen. Ook het argument dat de twee nichten van betrokkene niet meer kunnen instaan voor de vader van betrokkene; betrokkene zijn vader kan gedurende de tijdelijke afwezigheid van betrokkene een beroep doen op de in België bestaande hulpverlening.

Niets verhindert betrokkene zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied, te weten: de vereiste vragen bij de diplomatieke overheden bevoegd voor het verblijf in te dienen.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

Tweede bestreden beslissing:

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1^o van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum. (...)

2. Over de rechtspleging

Uit de aanduiding van het voorwerp in het verzoekschrift en uit de bijgevoegde afschriften blijkt dat verzoeker eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient echter vast te stellen dat verzoeker geen middelen aanvoert tegen het bevel, zodat het beroep wat betreft het bestreden bevel onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en derde onderdeel voert verzoeker onder meer de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker stelt dat uit de beslissing van 24 oktober 2007, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, a contrario kan worden besloten dat indien komt vast te staan dat mantelzorg (aanvullende, niet beroepsmatige hulpverlening aan bejaarden, zieken en andere hulpbehoevenden) voor de zieke vader van verzoeker nodig blijkt (uit o.a. medische attesten), dat geen andere familieleden deze zorg op zich kunnen nemen en dat verzoeker de geschikte persoon is daartoe, deze omstandigheid als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd (teneinde toepassing te kunnen maken van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet). Verzoeker stelt te hebben bewezen dat zijn vader mantelzorg nodig heeft en nu wordt in de bestreden beslissing het nodig hebben van mantelzorg en de afwezigheid van andere familieleden niet meer als buitengewone omstandigheid beschouwd. De Dienst Vreemdelingenzaken is derhalve niet consequent in haar eigen beslissingen en geeft zodoende blijk van onbehoorlijk bestuur.

Verzoeker stelt dat het daarenboven kennelijk onredelijk is te oordelen dat hij terug moet keren naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, vermits tijdelijk beroep kan worden gedaan op de in België bestaande hulpverlening. Zulke hulpverlening kost ten eerste geld en ten tweede is het algemeen gekend dat de procedures inzake visumaanvragen voor België vanuit Marokko zeer lang aanslepen. Verzoeker als enige mantelzorgverstrekker doen terugkeren is gelet op de lange procedures visumaanvraag niet redelijk.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9 bis onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoeker voerde in zijn aanvraag aan dat hij de mantelzorg voor zijn vader op zich neemt en dat zijn twee nichten die ook in België verblijven niet langer voor zijn vader kunnen zorgen. Hij verwees in eerste instantie naar de documenten die hij reeds neerlegde in het kader van zijn aanvraag van 17 februari 2005, om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, met name zijn paspoort, de huurovereenkomst, een verklaring

van zijn vader, twee medische verslagen waaruit blijkt dat verzoekers vader hartproblemen heeft en geopereerd werd, een ontvangsbewijs van inschrijvingsgeld voor een cursus Nederlands en steunbrieven uitgaande van vrienden, burens en kennissen. In tweede instantie legde hij de volgende nieuwe bewijsstukken neer:

- medisch attest van 4 december 2007 dat stelt:

"ondergetekende geneesheer verklaart dat E.B.A.H.(...) , 01.07.39 een ernstige hartziekte vertoont waarvoor stipt en compliant medicatiegebruik noodzakelijk is. Gezien de vergeetachtigheid van deze man is hiervoor toezicht van derden noodzakelijk."

- medisch attest van 5 december 2007 dat stelt dat:

"Ondergetekend geneesheer verklaart op 5/12/2007 dat E.B.A.(...) dagelijks noodzakelijke medicatie dient te nemen. Deze man is niet gemotiveerd en niet gedisciplineerd om dit zelf correct te doen. Er is nood aan een derde, of verpleegster of familielid om hierop toe te zien."

- Twee getuigenissen van de twee nichten die eveneens in België verblijven dat zij niet langer de zorg voor verzoekers vader op zich kunnen nemen

- Een getuigenis van zijn vader die verklaart dat zijn zoon alle huishoudelijke taken op zich neemt, hem helpt met het administratieve papierwerk en een onvoorwaardelijke affectieve steun is voor hem.

- Een getuigenis van de buurvrouw die verklaart dat verzoeker bij zijn vader woont sinds september 2004, en hem helpt bij het bereiden van de maaltijden, de medicatie, het opvolgen van zijn gezondheid,... Dat hij goed geïntegreerd is, een rustig persoon is en altijd bereid is te helpen.

De beoordeling of deze attesten voldoende bewijs vormen van een buitengewone omstandigheid behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de overheid. De Raad wijst erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt het redelijkheidsbeginsel enkel schendt, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit het administratief dossier blijkt dat bij de eerste beslissing van 24 oktober 2007 de gemachtigde van de minister de medische redenen niet als een uitzonderlijke omstandigheid aanvaardde aangezien "betrokkene in huidige aanvraag geen medisch attest voorlegt dat bewijst dat zijn zieke vader mantelzorg nodig heeft, alsook geen bewijs dat betrokkene de geschikte persoon is om die mantelzorg toe te dienen en een ander lid van de familie niet (tijdelijk) kan instaan voor de zorgen van de vader". Uit de bestreden beslissing van 18 augustus 2008 blijkt dat verweerder aanneemt dat verzoekers vader hulp nodig heeft, doch dat deze hoofdzakelijk van medische aard is en dat deze opvolging kan gebeuren door een derde, verpleegkundige of familielid en dat bijgevolg niet werd aangetoond dat het enkel betrokkene zou zijn die deze zorgen kan toedienen.

Daar waar de gemachtigde van de minister in de eerste beslissing van 24 oktober 2007 sprak over mantelzorg die per definitie door familieleden wordt geboden en het aldus volstond aan te tonen dat verzoekers vader mantelzorg behoefde, dat geen enkel ander familielid, doch verzoeker wel geschikt was deze mantelzorg op zich te nemen, wordt in de bestreden beslissing niet meer gesproken over mantelzorg. De bestreden beslissing heeft het enkel nog over hulp die gereduceerd wordt tot medische hulp die door professionele instanties kan worden geboden. Voor deze reductie houdt de gemachtigde van de minister

enkel rekening met de twee medische attesten die aangeven dat verzoekers vader hulp van een derde nodig heeft bij het nemen van de medicijnen en dat deze hulp door een verpleegkundige of door een familielid kan worden verschaft. Doch uit de motivering kan niet worden afgeleid of de gemachtigde van de minister ook rekening hield met de getuigenissen van de vader en de buurvrouw waaruit duidelijk naar voor komt dat verzoeker zijn vader niet enkel medisch opvolgt, doch ook instaat voor het huishouden en de nodige morele ondersteuning, met name de mantelzorg die wordt geboden door familieleden en vrienden.

Het is kennelijk onredelijk in een eerste beslissing te stellen dat dient te worden aangetoond dat verzoekers vader mantelzorg behoeft om in een tweede beslissing enkel met de attesten van geneesheren, die de medische situatie beoordelen, rekening te houden en geen rekening te houden, minstens niet te motiveren omtrent de argumentatie van verzoeker dat hij instaat voor de verzorging van zijn vader, het huishouden doet, kookt en wast, alsook met de overige getuigenissen die beweren dat het niet enkel om medische hulp gaat, doch om de veel ruimere mantelzorg die per definitie door familieleden wordt verzorgd.

Het middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Vernietigd wordt de beslissing van 18 augustus 2008 genomen ten aanzien van X door van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.